

LÄMNAR VI EFTER OSS EN GRÖN JORD TILL KOMMANDE GENERATIONER?

Idag beklagar vi de bränder som bränner något mer än själva Jorden.
Det brinner också en del av våra liv.

Varje sommar möter vi samma problem. Och vad gör vi resten av året? Ofta väldigt lite. När brandkrisen väl är över, slutar vi tänka på den och vi utför inte det nödvändiga underhållet, bland annat för att vi vet att det kräver stora investeringar.

Dessutom slutar medierna att rapportera om det och därmed "slutar det att existera". Vi har helt normaliserat det, som om det vore ännu en händelse som hör årstiden till.

De som ansvarar för skogarnas underhåll har mycket att säga, inte bara för att de har makten att bestämma vilka åtgärder som kan vidtas, utan också för att de har valts just för detta uppdrag.

Och under tiden föds det samma år en ny generation på vår planet.
Och vi? Vad kan vi göra? Förmodligen mer än vi tror.

Vi behöver en förändring i vårt sätt att tänka; vi behöver älska Jorden!
Kanske är den sjuk..., och den ber oss bara att lyssna och ta hand om den, som vi skulle göra med en älskad person. Eller som bonden eller herden som lever nära den och känner dess cykler, medveten om att livet står på spel; därför vårdar han den med omsorg och ansträngning.

Vi måste närma oss Jorden från ett nytt perspektiv, för vi har fjärrat oss för mycket. Vi får inte bara tänka på vad den kan ge oss, utan också på den respekt och kärlek den förtjänar... om vi verkligen vill återknyta bandet. Och vi måste göra det utan att riskera vare sig det vi är eller det vi har. Det finns redan tillräckligt många hot, och konsekvenserna är alltid fruktansvärda.

Ur ett teoretiskt och allmänt perspektiv verkar det idag som om människor går till skogen för att se vad de kan få ut av den, för att hitta ett sätt att njuta av naturen, men sällan för att fundera på vad de själva kan ge den – med en attityd av tacksamhet.

Sådan är den sanna kärleken: inte bara att se vilken nytta vi kan dra, utan också vad vi kan göra för att ge något tillbaka av det vi bär inom oss.

För vad kan vi egentligen ge till Jorden dit vi kommer, om vårt sätt att tänka bara handlar om att sätta upp regler, förbud och straff överallt? Och dessutom bryter vi mot dem när ingen ser oss...? Och vi tycker till och med att det är roligt om vi inte blir påkomna...!

Vi har ärvt Jorden och åtminstone borde vi försöka lämna den i bättre skick till dem som kommer efter oss.

Det är ett generationsskifte, vårt ansvar, och vi måste ta det på allvar, medvetna

om vad som står på spel, förstå att det krävs en djup förändring i vårt sätt att interagera med omgivningen och handla med ärlighet.

En skog kan brinna ner på fyra dagar, men det kan ta fyrtio år för den att återhämta sig. Och det har vi inte råd med!

Vi behöver förändringar och vi ansluter oss till ropet: förnyade attityder, förebyggande åtgärder, informationskampanjer och verkliga budgetar för att rensa skogarna.

Roser Garcia, lärare

Maria Pàrraga, lärare och pedagog

AEPI. Associació Europea de Programes Intergeneracionals

14 augusti 2025

Anslut dig till uppropet för att skydda våra skogar:

Om du vill stödja denna begäran, lägg till ditt namn som en gest av stöd och dela detta budskap med din gemenskap. Varje röst räknas för att sprida det akuta behovet av att skydda våra skogar och garantera en mer hållbar framtid för alla. Låt oss stå enade för att bevara miljön och föra vidare till kommande generationer värdet av en Jord som tagits om hand med ansvar och kärlek.

Naturen talar till oss. Låt oss lyssna! Låt oss agera!

Skriv ditt namn och din yrkestitel till info@aepi.es